

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 23033/10
Дана: 02.12.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, Братислава Чукића и Јелене Ивановић, чланова већа, са судијским помоћником Николом Крушкоћом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Ј. Ж. из К., ул. број ..., кога заступа пуномоћник Д. Ћ., адвокат из Б., ул. број ..., против решења Министарства финансија Републике Србије у Б., Сектора за имовинско-правне послове број од 06.05.2010. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа законски заступник Р.Ј.П. РС Одељење у К., у предмету експропријације, након усмене јавне расправе одржане дана 25.11.2010. године, у присуству пуномоћника тужиоца, заступника туженог и законског заступника заинтересованог лица, у седници већа одржаној дана 02.12.2010.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се одбија у делу којим се тражи поништавање решења Министарства финансија Републике Србије- Сектор за имовинско-правне послове Београд број од 06.05.2010.године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на став I, став II, став III и став IV диспозитива решења Градске управе за имовину, Одељење за имовинско-правне послове у К. број од 19.03.2010. године.

II Тужба се уважава у делу који се односи на трошкове управног поступка и поништава се решење Министарства финансија Републике Србије- Сектор за имовинско-правне послове Београд број од 06.05.2010.године у делу којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на став V диспозитива решења Градске управе за имовину, Одељење за имовинско-правне послове у К. Број од 19.03.2010. године и

враћа предмет у том делу надлежном органу на поновно одлучивање.

III Свака странка сноси своје трошкове.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Градске управе за имовину, Одељење за имовинско-правне послове у К. БројI од 19.03.2010. године, којим је ставу I диспозитива усвојен предлог, па се у корист Републике Србије потпуно експроприше земљиште означено као кп. бр. њива ... класе у површини од ... ха и кп. бр. ... њива ... класе у површини од ... ха, обе уписане у Лист непокретности број ... КО К. 1 као приватна својина Ж. Н. Љ. из М. чији је наследник на основу правноснажног решења Општинског суда у К. од 20.02.2004. године син Ж. Ј. из М., ради обезбеђења дела неновчаног оснивачког улога Републике Србије у заједничко предузеће Ф. а. – С. д.о.о. К., предвиђеног измењеним и допуњеним уговором о заједничком инвестиционом улагању између Републике Србије, F.G.A.S.p.A и Ф.а.С. д.о.о. Од ... године, закљученом на основу Закључка Владе број од 22.12.2009. године. Ставом II диспозитива првостепеног решења одлучено је да ће о накнади за извршену експропријацију бити расправљено у посебном поступку, одмах по правоснажности тог решења, док је ставом III обавезан корисник експропријације да у року од 15 дана по правоснажности тог решења достави Градској управи града К. писмену понуду о облику и висини накнаде за извршену експропријацију, а ставом IV је обавезан тужилац Ж. Ј. да непокретности означене у ставу I диспозитива првостепеног решења преда у својину и државину кориснику експропријације у року од 15 дана од дана правоснажности одлуке о накнади. Под ставом V обавезује се корисник експропријације да тужиоцу Ж. Ј. из М. накнади трошкове поступка у износу од динара у року од 15 дана од дана правоснажности овог решења.

У тужби, поднесцима и речи на расправи тужилац је преко пуномоћника, оспорио законитост решења туженог због учињених повреда одредаба Закона о општем управном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене Закона о експропријацији, као и због погрешне одлуке о трошковима поступка. Министарство финансија као орган Републике Србије, која је корисник експропријације, није могло да одлучује по жалби тужилаца у овој управној ствари.

Првостепени орган странкама није достављао предлог за експропријацију са доказима које је корисник експропријације био дужан да достави уз предлог, већ је достављен само позив са назнаком да се ради о поступку експропријације. Издата потврда о обезбеђеним средствима за накнаду за ову експропријацију је у супротности са Законом о буџету, што значи да није утврђен стварни износ средстава за спровођење наведене експропријације, односно административног преноса. Одлука управних органа о трошковима поступка је погрешна, јер нису признати сви стварни и нужни трошкови, а погрешно је обрачуната и вредност предмета поступка према којој су обрачунавани и адвокатски трошкови. Сматра да је закон погрешно примењен на њихову штету, па је предложио да се тужба уважи, поништи решење туженог и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, а да се о трошковима поступка одлучи у поступку пуне јурисдикције.

Тужени орган је у одговору на тужбу и преко заступника на расправи навео да остаје при разлозима из оспореног решења, да је тужба неоснована и предложио је да Суд тужбу одбије. Трошкове није тражио.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу и на расправи преко законског заступника, навело је да је јавни интерес утврђен у складу са чланом 20. став 3. Закона о експропријацији и да су непокретности које су предмет експропријације у потпуности дефинисане у Прилогу Г, па предлаже да се тужба одбије. Трошкове није тражио.

Управни суд је на расправи извршио увид у списе органа и извео доказе читањем исправа, решења Владе Републике Србије број од 28.01.2010. године, измењеног и допуњеног уговора о заједничком инвестиционом улагању између Републике Србије, F. G. A. S.p.A и F. A.S. DOO од године, закљученог на основу закључка Владе бројод 22.12.2009. године, Прилога Г истог уговора, потврде Министарства финансија Републике Србије број од 09.03.2010.године, Листа непокретности Службе за катастар непокретности К. Број ... КО К. 1, решења Општинског суда у К. од 20.02.2004.године и извештаја, дописа ЈП Дирекције за урбанизам и изградњу у К. Број одгодине.

Испитујући оспорени акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. Закона о управним споровима, као и члана 8. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), сходно члану 74. Закона о управним споровима, а на основу савесне и брижљиве оцене

сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована, осим у делу који се односи на трошкове управног поступка.

Из доказа изведених на расправи произлази да је решењем Владе Републике Србије број од 28.01.2010. године, утврђен јавни интерес за експропријацију и административни пренос непокретности – земљишта и објеката на земљишту који на закону могу бити предмет експропријације и административног преноса ради обезбеђења дела неновчаног оснивачког улога Републике Србије у заједничко предузеће F. A. DOO K., предвиђеног измењеним и допуњеним уговором о заједничком инвестиционом улагању између Републике Србије, F. G.A. S.p.A и F. A. S. DOO одгодине, закљученог на основу закључка Владе број од 22.12.2009. године, на непокретностима у КО К. 1, дефинисаним у Прилогу 4 (на енглеском језику), односно Прилогу Г (на српском језику) тог уговора. Истим решењем одређена је за корисника експропријације, односно административног преноса Република Србија.

По оцени Управног суда, правилан је закључак оба органа да су испуњени услови из члана 29. став 3. Закона о експропријацији ("Службени гласник РС", број 53/95, "Службени лист СРЈ", број 16/2001 и "Службени гласник РС", бр. 23/2001 и 20/2009) за усвајање предлога за експропријацију, јер су исправама поднетим уз предлог и до доношења првостепеног решења, у смислу члана 27. и 28. став 4. истог Закона, доказане одлучне чињенице.

Из извода Листа непокретности број КО К.1 утврђени су подаци о непокретности за коју је предложена експропријација, а из приложене потврде Министарства финансија утврђено је да су обезбеђена средства у износу од динара за ову врсту експропријације. У овом делу дати су правилни и на закону засновани разлози, како о утврђењу чињеничног стања, тако и о примени материјалног права и то члана 27., 28. и 29. Закона о експропријацији. Правилни су разлози другостепеног органа и у погледу навода жалбе којим се оспорава валидност потврде Министарства финансија као доказа, јер она јесте доказ о обезбеђењу средстава у 2010. години за ову експропријацију и административни пренос. У овом делу Управни суд прихвата разлоге другостепеног органа. У погледу навода тужбе који се тичу надлежности туженог за одлучивање о жалби у поступку у коме је Република Србија корисник експропријације, Управни суд је нашао да су неосновани, јер је чланом 8.

Закон о експропријацији прописано да Република Србија може бити корисник експропријације, а надлежност Министарства финансија за решавање по жалби на првостепено решење о експропријацији је прописана чланом 29. став 6. истог Закона.

У погледу навода тужбе, који су садржани и у жалби, везаних за онемогућавање тужиоцу учешћа у поступку, тиме што му није достављен предлог за експропријацију са прилозима и доказима пре расправе, Управни суд је нашао да је погрешно првостепени орган што пре расправе није доставио тужиоцу предлог са приложеним доказима уз позив за расправу у смислу члана 6. и члана 133. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01). Међутим, ову повреду првостепени орган ипак отклонио тиме што је пуномоћнику тужиоца на расправи одржаној дана 10.03.2010. године пред првостепеним органом предочен предлог са прилозима, о чему се пуномоћник тужиоца изјаснио поднеском од 15.03.2010.године, а поднеском од 16.03.2010.године и о примљеној потврди Министарства финансија Републике Србије од 09.03.2010.године о обезбеђеним средствима. На овај начин тужиоцу је омогућено учешће у поступку.

Управни суд је ценио доказ изведен читањем извештаја Јавног предузећа, Дирекција за урбанизам и изградњу К. Одгодине и нашао да се њиме не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, јер је експропријација извршена према подацима Службе за катастар непокретности из времена подношења предлога, а какав је правни режим био на експроприсаном земљишту дванаест година пре тога није одлучна чињеница за решење ствари.

Имајући у виду наведено, Управни суд је нашао да оспореним решењем у делу којим се одлучује по жалби на став I-IV првостепеног решење, није повређен закон на штету тужиоца, па је, применом одредбе члана 40. ЗУС-а, одлучио као у диспозитиву ове пресуде под ставом I.

Међутим, приликом доношења одлуке о трошковима управног поступка учињене су повреде правила поступања из члана 199. став 2. и члана 235. став 2. ЗУП-а, јер у овом делу решења управних органа не садрже потпуне и јасне разлоге, посебно о томе колико је тужиоцу признато на име трошкова заступања на расправи од стране пуномоћника адвоката, а колико на име трошкова састава једног образложеног поднеска, већ је само тужиоцу признат укупан трошак у збирном износу од 9.600,00 динара. Тужени није одговорио на наводе жалбе у погледу признавања трошкова сатнине и паушала, нити о захтеву за трошкове састава жалбе, о чему је у смислу члана

235. став 2. ЗУП-а био у обавези да се изјасни.

Како је у овом делу закон погрешно примењен на штету тужиоца, то је Управни суд у том делу тужбу уважио, поништо оспорено решење у делу којим се одлучује о жалби тужиоца на став V диспозитива првостепеног решења применом члана 42. став 1. ЗУС-а, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Тужилац је делимично успео у управном спору, а трошкове је тражио, па је Управни суд, имајући у виду постигнути успех у спору (за трошкове управног поступка) применом члана 66. и 67. ЗУС-а и члана 149. став 2. ЗПП-а донео одлуку да свака странка сноси своје трошкове и одлучио као у диспозитиву пресуде под ставом III.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 02.12.2010. године, I-3 У 23033/10

Записничар

Никола Крушкоња,с.р.

Председник већа-судија

Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АР